

Luchtkwaliteit lijkt ongrijpbaar maar is het niet. Binnen de grenzen van Maastricht wordt veel bijgedragen aan de gemeten luchtvervuiling

Maastricht is een aantrekkelijke en levende stad. Om veel toeristen naar de stad te trekken, wordt veel gemeenschapsgeld uitgegeven (denk aan de bussen tussen Mosae Forum en het station, denk aan de tram zelf). Daar profiteren vooral ondernemers van. Niets ten nadele van ondernemers, maar als inwoner willen we aan extra verkeersdrukke onze gezondheid niet aan opofferen. Wij willen dat geïnvesteerd wordt in verschillende maatregelen die de leefbaarheid en de gezondheid van de inwoners dienen. Ook omdat de baten (vermijden van ziekteverzuim, ziektekosten en verlies van gezonde levensjaren) groter zijn dan de kosten van die maatregelen.

Er is een sterke samenhang tussen maatregelen: een overtuigend fietsbeleid (eigenlijk een verplichting voor een stad die zich kandidaat heeft gesteld voor de titel van Fietsstad 2016) is een conditio sine qua non voor verminderen van de verkeersdruk op straten als de Tongerseweg en voor het autoluw maken van de binnenstad. Als parkeergelegenheid bij station Randwyck wordt aangeboden, voorkomen we files van toeristen naar de parkeergarages en als de vrachtauto's naar de winkels geweerd worden, zullen inwoners en toeristen prettiger en langer in het centrum verblijven.

Als kapstok voor deze maatregelen hebben de “strategische partners voor schone lucht” de volgende twee kernpunten geformuleerd:

- Maastricht spreekt de ambitie uit te willen voldoen aan de WHO normen voor luchtkwaliteit in de gehele gemeente
- Maastricht stelt een plan op met bekostiging om de huidige lokale overschrijdingen van EU-normen op te heffen